

Fortellingen

om

ELLEN G. WHITE

28. Små lys omkring på jorden.

Henvisninger: His Messenger s. 129-136.
 Stories of little Ellen and the Message s. 87-92.
 Stories of my Grandmother, s. 165-167.

Tekst for dagen: Matt. 28,19.20, 24,14.

1.scene: Et brev leder en mann over havet til Amerika.

En dag i 1869 gikk en mann av toget i Battle Creek, Michigan. Alle de andre passasjerene forsvant fort, men den fremmede ble stående igjen og se seg rundt uten å små noen ting. Til slutt gikk han bort til luken på stasjonen og leverte stasjonsmesteren en konvolutt hvor det stod skrevet: "J.N.Andrews, Battle Creek, Michigan."

"Hvor skal du hen?" spurte stasjonsmesteren. Den høye fremmede mannen smilte bare og pekte på konvolutten. Da forsto stasjonsmesteren at den fremmede hverken forsto eller snakket engelsk. Så han ba en venn om å følge den fremmede mannen til kontoret for "Review and Herald".

Den fremmede fant ikke John Andrews på kontoret, men han møtte James White, som tok i mot ham på en så vennlig måte at det kunne forstås på alle språk. Den fremmedes navn var Jacques Erzberger. Pastor White tok herr Erzberger med seg hjem og fikk sendt bud etter en fransk bror som kom og oversatte for dem.

"Denne mannen," sa oversetteren, "har kommet hele veien fra Sveits med bare denne konvolutten til å lede ham. Han bringer hilsener fra en gruppe på omkring femti sabbatsholdere i Sveits. Han har kommet til Amerika for å lære mer om Sabbatsbudskapet."

Dette var gode nyheter for adventistene i Battle Creek. De var glade for å høre at Guds budskap spredte seg til andre land langt borte.

Bror og søster White ville gjerne undervise ham mere om Bibelen, men herr Erzberger måtte først lære noe engelsk så han kunne snakke med familien. Pastor White inviterte John Kellogg, en arbeider ved "Review"-kontoret, til å bo hos dem og undervise den fremmede fra Sveits i engelsk. Willie White som var femten år gammel nå, ønsket også å hjelpe til. Hver dag tok han herr Erzberger omkring i huset, pekte på forskjellige ting og sa: "Dette er et bord, dette er en stol, dette er en bok, dette er Bibelen," o.s.v.

Denne metoden var effektiv, og herr Erzberger lærte fort. Etter fem uker var han i stand til å snakke engelsk og bli forstått. Senere talte han også på stevner.

Herr Erzberger ble i Amerika i ett og et halvt år før han reiste hjem til Sveits for å undervise sitt folk om de vidunderlige nye sannhetene han hadde lært. Før han reiste, bønnfaldt han menigheten om å sende en misjonær for å undervise folket i Europa. Men menigheten hadde ikke penger til å sende en misjonær med ham da, og han måtte reise med det løftet at de skulle sende en lærer så snart som mulig.

En misjonær til et fremmed land! Dette var en utfordring til adventistmenigheten. Det ville koste mange penger å sende en misjonær over havet. Det virket nesten umulig. Men det som virker umulig for mennesker, kan bli mulig sammen med Gud. Mark.10,27 sier: "For mennesker er det umulig, men ikke for Gud, for alt er mulig for Gud."

Ett år gikk, to år og tre år gikk, og enda var ingen misjonær sendt for å oppfylle løftet til Jacques Erzberger. Endelig i 1874, nesten fire år etterat Jacques Erzberger hadde reist

tilbake til Sveits, viste generalkonferensen sin interesse ved å vedta å sende den første misjonær til et fremmed land. De kunne ikke overse befalingen som Jesus selv hadde gitt i Matt. 28,19.20: "Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til mine disipler... og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere, og se jeg er med dere alle dager inntil verdens ende."

Hvem var denne første misjonæren som ble sendt til et fremmed land? Det var John N. Andrews, det samme navnet som hadde vært på konvolutten som ledet Jacques Erzberger fra Sveits til Amerika. Og Sveits ble nettopp det landet som ble valgt til vår første misjonsmark.

Pastor Andrews' hustru var død to år tidligere, men han var fremdeles villig til å ta sine to barn, Charles og Mary med seg og reise. De sa farvel til sine venner, og reiste med et skip som het Atlas, den 14. september 1874.

Etter at pastor Andrews hadde begynt arbeidet i Sveits, skrev han og fortalte bror og søster White om det store behovet for penger til å holde det nye misjonsarbeidet i gang i Europa. Mange av medlemmene var ikke interessert i å gi penger til å sende over havet for å hjelpe mennesker som de ikke engang kjente. Men bror og søster White var ivrige etter å hjelpe alt de kunne.

Noen hadde gitt søster White en vakker silkekjole, men hun sa at hun ikke likte å bruke en slik kostbar kjole når hun visste om det store behovet de hadde for penger til den nye misjonen i Europa. Så søster White tok kjolen med til en kjøpmann og ba ham om å selge den for henne for så meget som mulig, for pengene skulle brukes til å forkynne evangeliet på den andre siden av havet. Han klarte å selge kjolen for femti dollars, og søster White sendte pengene til pastor Andrews til den nye misjonen.

Da andre hørte at søster White hadde ofret en kostbar silkekjole til den nye misjonen, forandret de mening, og de ga også. Slik ble det mulig for mange mennesker i Europa å lære Guds sannheter å kjenne.

2.scene: Små lys i en mørk verden.

4. januar 1875 var en viktig dato i Battle Creek, Michigan. denne dagen ble den første syvendedags advetistskolen i verden innviet. Men noen mennesker klaget over denne nye skolen. "Hvorfor skal vi bruke penger til skole?" spurte de. "Jesus kommer snart og det er ikke tid til å utdanne predikanter."

Akkurat på denne tiden ble mange, mange mennesker over alt syke av influensa. Familien White hadde også vært syke. Søster White hadde arbeidet så hardt med å stille med de andre at hun ble for trett så hun også ble syk. Pastor White visste at hun hadde noen viktige budskap å gi til predikantene og menighetslederne som var kommet der til noen spesielle møter, så han ba noen av pastorene om å komme og be spesielt for henne at hun kunne bli frisk.

Søster White ble pakket inn i varme ulltepper og tatt ned i dagligstuen. Pastor White og to andre menn ba alvorlig at Gud ville helbrede henne på grunn av møtene som skulle holdes. Så begynte søster White å be med hes, hviskende stemme. Plutselig ble stemmen klar og sterk og så kjente de igjen ordene: "Ære være Gud!" (Glory to God!)

(Fjern ~~7~~ sett opp ~~6~~) De andre så opp og så at hun hadde et syn. Hennes ansikt hadde et bekymret uttrykk. Hun reiste seg, kastet ullteppene til side, og begynte å gå frem og tilbake i rommet. Med armene utstrakt og ansiktet vendt oppover, begynte hun å snakke. "Mørkt, mørkt, helt mørkt, å, så mørkt," ropte hun. Det var et øyeblikks stillhet, så lysnet ansiktet hennes og hun utbrøt: "Et lys, et lite lys, mer lys, mye lys!"

Hun fortalte ikke hva hun hadde sett i synet akkurat da. Men hun var blitt helbredet som svar på spesiell forbønn. Den kvelden gikk hun sammen med pastor White gjennom snøen til møtet. Neste morgen fortalte hun folket om synet hun hadde hatt da hun ble helbredet. Gud hadde åpenbart for henne det åndelige mørket i verden. Hun så at syvendedags-adventistene hadde et stort arbeide å gjøre i de fremmede land. Hun hadde sett små grupper med sabbatsholdere over hele verden. Hun så at menigheten måtte sende predikanter til disse stedene og at de måtte opprette forlag som kunne trykke opp bøker, traktater og blad som fortalte om sabbaten og om Jesu snare komme.

De som hadde klaget over den nye skolen, ble overrasket over å høre søster White si at de måtte legge planer for å utdanne mange unge menn til misjonærer både for hjemlandet og for fremmede land.

Nå forsto predikantene hva hun hadde ment med de "små lysene" som begynte å skinne utover hele jorden. Hun hadde sett mørke over alt, men da predikanter, lærere, leger, sykepleiere, kolportører boktrykkere og andre arbeidere ble sendt ut, begynte små sannhetens lys å skinne her og der. Forlagshus ville hjelpe til å spre sannheten slik at folk over hele verden kunne lese dette budskapet på sitt eget språk.

Etter dette alvorlige synet, var generalkonferensen glad for at de hadde vist tro og sendt pastor J.N.Andrews som den første misjonær til et fremmed land noen få måneder tidligere. Adventistene ble mer og mer interessert i å arbeide med misjonen. Søster White ga mange budskaper fra Gud til menigheten om viktigheten av å forkynne sannheten til folk i andre land. Men det sterkeste budskapet kom fra Jesus selv da han sa: "Og dette evangelium om riket skal forkynnes over hele jorderike til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og da skal enden komme." Matt 24,14.

Det første lille lyset ble tent i 1874 da pastor J.N.Andrews reiste til Sveits. Det andre lyset ble tent i 1876 da bror Bordeaux reiste til Frankrike. Det tredje lyset ble tent i 1877 da bror Matteson reiste til Danmark. Det fjerde lyset ble tent da bror Haskell reiste til Australia.